

JÁSZAY PÁL NAPLÓJA.

— Tizedik közlemény. —

6. *Vasárnap.* Reggel minthogy Nagyfaluban voltam, természetesen jókor is felébredtem, s látván, hogy az idő kitisztult, nagyon örültem, mivel már előre képzeltem azon boldog órákat, melyeket e mai napon Katicskám ölében (abban az esetben t. i. ha még szeret) tölteni fogok, s alig vártam az időt, hogy beharangozzanak, s így a még a Nagyfaluban léte mről semmit nem tudó barna leányokat a templomba való belépéssel véletlen meglepessék. De minthogy az ördög az emberek örömeiben mindig gátat igyekezik vetni, ezen ohajtásom is alig került el a semmivé való lételt, mert Bernáth Gidának eszébe jutván a Lökre való menetel, elébb Samut, azután engem szólított fel: »Szép idő levén — úgymond — s szép leány is a háznál, e kettő inye szerint van a fiatal embernek. Gyerünk Lökre ebédre Vay Pistához; ebédután azonnal vissza jövünk.« Samu azt felelvén, hogyha nekem kedvem van, ő szívesen megyen, én is kénytelen kellelten reá mondtam, hogy nem bánom; pedig ha a szívembe láttak volna, olvashatták volna, hogy örömelebb megy a bárány a mézszárszékre, mint én ma Lökre; mivel jól tudtam azt, hogyha az ebédnek korán vége lesz is (feltevéen t. i. de meg nem engedvén) a három male contentus sógor annyira belevegyül majd a Restauráció tárgyába, hogy reám a közöttök titkon szenvedőre semmitsem figyelvén, el fog ülni a veréb, mikorára Nagyfalut meglátjuk; akkor pedig holnap már Máriássyval indulni kellelten, vége a Katival való lételnek. Ezen közben a harangok megkondulván, a már esztendeje nem hallott harangok hangjára annyira felébredt bennem a templomba menetel vágya s szerelmem tárgyának láthatása, hogy az öreg urnak azonnal példázatokban adtam elébe, hogy mily régen nem voltam templomban; de vigyázatlanságból kisülvén az, hogy még két hete sincs hogy voltam, rossz kedvet kezdtem mutatni, hogy valamelyik rosszüllémet gyanítsa, s így a Lökre való menetelről önkényt lebeszéljen; de ez sem sülvén el, midőn már a harangokat is régen elhagyták, a kocsis is készenlétét jelentette, Samut kiszólitottam a más szobába, s ottan világosan kijelenttem nékie, hogy a Löki úthoz már semmi kedvem nincs, s azt hiszem, hogy itthon jobban fogom magamat mulatni, melynekutána öszveszedvén a sátorfát, Barnával együtt semmitsem hajtván a Bernáth Gida azon csufolódására, hogy hát ilyen a nemesi parola, a templomba elsiettünk. Épen könyörögtek, mikor bementünk; de én Katit, ő pedig engemet meglátván, ámbár egymásra sokat tekingetni átalottuk légyen is, nem nyomna egy nehezéknyit, a mit ketten imádkoztunk. Katicska is hol nyult, hol sápadt, hol mosolygott, hol sóhajtott; de még magam is hol hevültem, hol fáztam, s nem ülhettem veszteg két szempillantásig. Az isteniszteletnek csakhamar vége levén, s Bekényék a templomból előttünk egymásután kísétálván; azon szándékomat, hogy templom után azonnal Bekényékhez menjek, a Darvas Tóni és Szentimrey Miklós Nagyfaluba még pedig Bónisékhoz jövelele gátolta volna meg, ha egy kevesse a Bekényékhez leendő menetelbeli kedvemet egy kissé jobban

is ki nem nyilatkoztattam volna; mert Bónis Károly hitt ugyan Bekényékhez, de Barnabásnak haza lett volna nagyobb kedve menni, végezetre az én plánumomra ő is reá állván, a kívánt helyre csakugyan elmentünk. A leányok mindnyájan épen a kertben voltak, a honnan is valamennyin bemenvén; Katival egymás iránti kölcsönös édes érzésekkel s kézszorításokkal töltöttük az időt. Ónody Borcsa is épen ott volt, a kit is Katiék délután haza szándékoztak vinni Eszlárra; s Kati engemet is meghítt, de én nem ígérhettem magamat, hanem megmondottam nékie, hogy én csak ma mulathatván Nagyfaluban, jókor haza jöjjenek; különben nem tudom mikor látjuk egymást, a mit ő erősen meg is ígért. Innen haza menvén, az öreg Bónis kérdezte, hogyha nem láttuk-e még Darvasékat? s mi mondván hogy nem. »No — azt mondja hiszen ők meg ott keresik öcsémuraimékat a kertben?« Mi a kertbe, tehát kimentünk, s ebédig vélek együtt ott sétálgattunk. Láttuk Katiékat is, a mint Eszlárra mentek. Ebéd után Szentimrey éjszakára Eszlárra szándékozván menni, bennünket is hitt, hogy menjünk el; s én nem levén idegen tőle, minthogy reményltem, hogy Katiékat még ott kapjuk; — Barna be is parancsolt fogatni; de Tóniéknek még előbb kedvek levén Benyúst meglátogatni, oda mentünk. Csak Erzsi s Benyus voltak otthon; az öreg Bekény elment Szalontára, Benyusné pedig Nógrádba. Mi ott addig beszélgettünk, hogy már a 4. óra is elmúlt s Szentimrey még akkor akart elindulni, én pedig látván azt, hogyha most indulunk ki Katiékat bizonyosan az útban kapjuk, s akkor visszatérni átalván, sem itt, sem pedig ott nem lehetek vele; semmi kedvet sem mutattam a menetelhez; de Tóninak magának sem nagy kedve levén, megizentük Barnának, hogy csak fogasson ki. Ennekutána még sokáig vártuk Katiékat, de nem jöttek; míg végre csakugyan megérkeztek s kimenvén a kis kerek kertbe s már előttem oly kedves meggyfák oldalában, viritó orgonafák alatt, több forró csókokat nyomtam reá. Azonban minekelőtte a kertbe kimentünk volna, megérkezésökkor a kis szobában ketten maradván megcsókoltam. A kertben egymásnak szemrehányásokat tettünk; én nékie azt, a mit Majos Danitól és Kandótól hallottam, a mit ő ugyan erősen tagadott; ő pedig én nekem azt vetette szememre, hogy minek beszéltem ki Hunyadynak a bereczki lakodalom történeteit, a mit én ugyan hasolóképen tagadtam; mert igazán mondom nem is emlékezem, hogy csak egy szót szólottam volna is nékie felőle; Hunyady pedig nékie azt hazudta, hogy én nékie mindenenket kibeszélek. Ez alatt megérkezett Reesky Bandi Fáy Ábrissal Szabolcsról. Tóni pedig azzal az ígérettel hogy Samuval együtt visszajön, el ment; én is elakartam vele menni, de a Kati marasztására még maradtam; ámbár Katival sok titkos dolgot nem beszélhettem, minthogy a kis Zsuzsi mindig a sarkunkban volt. Fáy Abris közénk jövé, ismét a portré históriáját kezdette előhozni, a mit én már testemből lelkemből megúntam; mintha én Bekényéknek azt beszéltem volna, hogy Balog Juczi erővel küldötte volna el. Én s Kati is kértem, hogy hagyjon fel ezen unalmas dologgal, s Katit állítottam szembe, hogy mondja meg nékie személyesen, a mit mondtam. Ennekutána egy darabig a ház előtt kártyázókat néztük, s Katitól a veres kendő alatt sok sohajtás

követte kézzszorításokat kaptam. Innen bemenvén, Erzsi nekünk kártyát hányt; én pedig a Kati oldala mellé állván, s bal kezemet a veres kendő alatt épen a szive verésére tevén, szivemhez szorongattam, s később mi is a Kopkához ültünk, Kati egy *brómát* elcserélt; többnyire én mindig nyervén, az anyja arra a kártyára hagyott nékie rakni, a melyre én raktam, s így többnyire mindig egyre raktunk. A vacsora bekövetkeztén, engemet is megmarasztottak s én felsőbb dolgokról kezdvén beszélni, mindnyájan figyelmesen halgattak. Vacsora után Katitól egy csomócska czérnát elvettem, s többszöri kézzszorítások után magamat ajánlván mindnyájoknak, elbúcsúztam; de a midőn elakarnék jönni, Kati és Benyus reám estek, hogy Benyus holnapután indulván Eperjesre, engem elvihet s így holnap még ne menjek haza, félig meddig meg is ígértem, de Kati búcsúzni sem akart. Azután meg arra akartak birni, hogy háljak ott; kiváltképen Benyus s Erzsi kért, hogy legyek már egyszer az ő vendégök; de erre reá nem akarván állani, 11 óra tájban haza ballagtam magányosan. Samuék épen az asztalnál ültek. Vacsora után Samunak említvén a Benyus projectumát, ő is kapott rajta s deklarálta, hogy holnap tehát semmi esetre el nem ereszt. Ezzel lefeküdtünk. Szép tiszta s meleg idő volt.

7. *Hétfő.* Reggel még félig /meddig aludtam, midőn Máriássy az inasát beküldötte holmimet felpakolni, de Barnabás már ébren levén, olyan okos volt, hogy az inasnak világosan megmondotta, hogy ne hántson semmit, mert már nem megyek, s mikorára felkeltünk, már csak a hült helyét találtuk Máriássynak. Früstök után Samunak eszébe jutván, hogy agarászni kén menni, lóra ültünk mind a hárman s Bekényékhez lovagoltunk, ottan Recskyt, Fáyts s Benyust is lóra ültetvén, kimentünk agarászni a Király-Telekre, s 3. nyulat fogatván, délután 3. óra tájban vissza jöttünk, Minekutána ettünk volna, elmentünk Bekényékhez, s Samuék kártyához ülvén, én Katicskával édes érzelmek között mulattam magamat. Egy kávéts és egy galondot kaptam tőle. Említettem nekie, hogy még a perezcs, s a többi egyéb ereklyék is megvagnak, hanem egy levele is van nálam. Ő is mondta, hogy az enyimek is megvagnak nála s egy levelem is van, a melyet Bónis Samunak irtam. Látta a tokaji hegyről írott verseimet is; hanem az egyik kosárka, épen a melyiken a nevünk volt eltört. A másikat én sokáig kértem, hogy mutassa meg, de teljességgel nem akarta; miért? — azt nem tudom. Csak azt felelte mindég, hogy meg van, higyjem el, de restelli keresgetni. — Tóni ez alatt nagyon híván Ongára magához; Benyusnak lemondottam, s Tóninak megígértem, hogy vele megyek. Erzsinek megígértem, hogy a Recskytől kapott bilétet, a melyet még ezelőtt 2. esztendővel adott nekem által, nékie vissza adom, de úgy, hogy aztán miatta az én orczám valahogy meg ne piruljon, a mit ő fogadott is erősen. Ennekutána épen naplemente tájban Erzsi, én és Kati kimentünk a kertjökben levő dombra a parasztlakadalmat nézni s onnat néztük a tokaji hegy megé sülyedő napot is. Utánunk Tóni is kijött Zsuzsival. Mi Katicsal itt is egymásmellé állottunk a dombon, s a veres kendő alatt ismét volt kézzsorongatás; én épen úgy állottam hozzá,

hogy a szánk csaknem öszve ért, s elmondottam néki azt a verset: »Ha öszve üldödné a szánk, haj! be tüzes csókot adnánk.« Innét befelé menvén, minthogy már az idő setétes volt, mi ketten utól mentünk. Katicskára előbb a kertben, annakutána pedig a Benyus pitvarában egy-egy forró csókot nyomtam. Annakutána odabent késő estig beszélgetéssel s tréfával töltöttük az időt. Kati a játszó kártyából e következő festéseket húzta nagyon apropó: 1-ör. Geliebte. 2-or. Geliebter. 3-or. Freund. 4-or. Krankheit. 5-ör. Kind; s Tónival nagyon nevtünk rajta. Ott vacsoráltunk. Vacsora után Erzsi egynehány formákat adott a kezembe hogy azokat Darvas Lillának adjam által. Kati pedig búcsúzni sem akart; reám parancsolván, hogy reggel jöjjenek el, s akkor ő is ad egynehány formát. A többiektől tehát elbúcsúzván, hazamentünk, s Samuval úgy egyeztünk, hogy holnapután ő is Ongára fog jönni. Esős borult idő volt.

8. *Kedden.* Reggel Samutól s a szülőitől búcsút vevén, Tónival megindultam. Eleinte ugyan nem akart Bekényékhez bejönni, de annakutána mégis csak betértünk. Katiék, ámbár tegnap megígérte, hogy jókor felöltöznek, még akkor nem voltak felöltözve, s addig míg ők öltözködtek, mi Recskyt s Fáy, a kik ez éjjel Szabolcsra jártak, zavartuk az alvásban. Később felöltözvén; én Erzsinek a bilétét által adtam, esküvés-sel is erősítvén, hogy az én orczám meg nem fog érte pirúlni. Annakutána Kati a formákat által adván, egy-két kézszorítással úgy búcsúztam el tőle, hogy addig, míg Bécsbe mennék, fogok tisztelkedni. Így tehát minekutána Tóni Recskyéket jól öszve ötözte volna, felültünk, s Bekecsen egy keveset kapatván, délután mintegy 2. óra tájban Ongára értünk. Itt Lillák mindnyájan nagyon szivesen fogadtak. Lilla sokat kérdezősködött Samuról is; de nem akartam nekie megvallani, hogy mikor jön el. A formákat általadtam nékik. Estve a pap is oda jöven, együtt töltöttük az időt. Esős borongós idő volt.

9. *Szerdán.* Reggel Tónival sokáig aludtunk, minthogy nem tudtunk mit csinálni. Annakutána kimentünk a kertbe, s ott a spárgákat takargattuk és a leányokkal beszélgettünk. Az ebédnek épen a végén Bónis Samu az esküdtjével Sepsy Pistával megérkezett, s Lillát így véletlen meglepte. Ők egész délután többnyire együtt szerelmeskedtek; mi pedig a Tóni szobájában beszélgettünk. Rendkívül való nagy szél volt, s nem kevésbé csudálkoztunk azon, hogy Samu hogy mert a Tiszán által jönni.

10. *Csülörtök.* Reggel Samuék a früstök után mindjárt haza indulván, mi az egész napot nagyon unalmasan pipázgatva töltöttük Tónival. Reggel Futó is oda jöven, ebéden a pappal együtt ott volt. Hives szeles idő volt.

11. *Pénteken.* Reggel a Tóni szüleitől elbúcsúzván, Tónival együtt megindultunk haza Szántóra, s két órára ebéd után csakugyan meg is érkeznén, szegény szüleimet s leánytestvéreimet valahára mégis megláthattam. Annakutána az egész estvét együtt töltöttük. Napos, de egyébiránt hives idő volt.

12. *Szombat.* Reggel addig míg Tóni el nem ment, együtt beszél-

gettünk; annakutána az atyámmal lementünk Mihály bátyámhoz. Délután is egész estig a szüleimmel beszélgettem s feljártam az apámmal Kazinczyékat megnézni, minthogy hallottam, hogy itt vannak, de nem találtuk őket. Innét tehát Kovácsné nénémhez mentünk, s egy darabig ott mulattunk. Vendéggy Jancsit is találtuk. Hives borongós idő volt.

13. *Vasárnap.* Reggel az atyámmal együtt elindultunk Kassára, a törvénytészekre, s délután 5 órára be is értünk. Én csakhamar annakutána hogy beérkeztünk, elmentem Joób Tamáshoz s estig ott mulattam; Vécsey Gyuri is ott volt. Innen a promenádra, s onnan az atyámmal s Szabó Károlylyal együtt a lőcsei házhoz mentem vacsorálni; Keczer Guszti is ott volt; említette hogy milyen pajkosságot követtek el a farsangban Kazinczi Laccival, s hogy Sihulsky Mari férjhez vagy inkább félre ment egy Barkó nevű katonához. Esős idő volt.

14. *Hétfőn.* Reggel az atyámmal előbb Vitéz, azután Komáromy viceispánhoz mentünk. Innen pedig előbb Joóbnál pipázgatván a Sedriába mentünk, de civilis Sedria levén s Komáromyval több interessátusok kimenvén, s 3 vagy 4 assessorok alig maradván bent, én is ott hagytam, s délig Joóbnál pipáztam; délben a Sason voltam ebéden. Ott voltak Láncki Kubi, Máriaassy Pista, Török Lajos és egyebek is. Estve ismét a lőcsei háznál ettünk, s ott említette Bodnár szolgabíró, hogy egy Fúró Miska nevű tegnap este a szkárosi hegyekben elfogott utonállót alkalmasint fel fogják statárium szerént akasztani. Tisztább, de borongós idő volt.

15. *Kedd.* Reggel kis gyűlésbe mentünk, s délig ott mulattunk. Délben Komáromynál voltunk ebéden, csak magunk és Botka, a hajduk hadnagya. Ebéd után jó ideig benn a V. Ispánál, azután pedig Joób Tamásnál mulattam, s ott az asztalon és az ablakon még mostan is nagy betűkkel viritó, »Bekény Kati« nevet nagy gyönyörűséggel olvastam. Tamás a szerelmünket is előhozá, de én azt mondom, hogy már minden elmúlt; s ő nagyon sajnállá. Innen Tamással együtt elmentünk a promenádra, a hol az atyámtól hallván, hogy már Balogék megérkeztek, s Máriaassy Pistától a szállásokat megtudván, egyenesen oda mentem, Juczika épen klavirozott, s véghetetlen nagyot sikoltott örömeiben, hogy engem meglátott, az anyja még nem jött meg; hanem kevés idő mulva az is megérkezvén, beszélte, hogy az öreg Bekény miyen rosszul fogadta Bóniséknál; hogy még csak nem is fogadta a köszöntését. — Később Juczi is csak faggatott, hogy hogy vagyok Katival? — de én csak azt feleltem, hogy tudja hogy a bécsi emberek hogy szoktak lenni; s ő csak azt felelte, hogy nem hiszen engemet olyan rossznak, mert Kati jó leány csak az a rossz benne, hogy sokat szeret; hanem azt mondhatja hogy én legnagyobb gráziában vagyok előtte; hogy mostan Nagyfaluban létekkor Samutól kérdezte, hogy hát Jászay elveszi-e Katit? s Samu csak azt felelte, hogy nem bolond olyat elvenni, a ki olyanokat szeret, mint Hunyady és Dogáji; de én erre csak azt mondtam, hogy nem mind igaz az, amit a világ beszél, s Juczi csak azt felelte, hogy »no hiszen maga legjobban tudhatja a dolgot hogy mint van«; s annakutána Fáy Ábrisoról kezdtünk beszélni, s erősíttem nagyon, hogy ötet igen szereti, s megkért engemet, hogyha vele leszek, küldjem el hozzá, avagy irjak neki, a mit én meg

is ígértem. Volt nálok még egy német leányka is, s oda jött a Kaszonyi fia is, a kiket Juczi a forte pianóhoz ültetvén gondosan mulattatták egymást, s mi Juczival nagyon jókat kaczagtunk, azon hogy milyen szépsze-
 rivel eltolhattuk őket a nyakunkról. Engemet vacsorára is erővel megmarasztottak, s vacsora után nagyon sokáig danolgattunk Juczival a fortepiano mellett. Juczi engemet igen gyakran elkezdett a szülei előtt szembe dicsérni s temérdek komplementeket csapott. Végezetre kaptam tőle egy fekete gyűrűskét és egy bokrétát, melyekért kezét csókoztam nékie. Eljövetelemkor mindnyájan nagyon marasztottak, hogy ne menjek még holnap haza; hanem Balogh pénteken menvén Nagyaluba, vele együtt haza mehetek, addig pedig maradjak nálok; a mit én megköszönvén, s egészen az atyám akarától függesztvén fel, a kit pedig jól tudtam, hogy meg nem fogja engedni; azzal az ígérettel jöttem el tőlök, hogy holnap ha jókor felkelnének, eljőnnék búcsúvételemet megtenni; a mit Juczika, kivált minekutána még egy *dajcsra* felszólított volna, s el is jártuk volna, nagyon bizonyosan megígért. Hives, borongós idő volt.

16. *Szerdán.* Reggel az ablakból néztem Fúró Miskát mint vitték felakasztani Zsadányba; annakutána elmentem Balogékhoz megmondani, hogy az atyám teljességgel nem akarja engedni, hogy ott maradjak, a mit ők nagyon sajnálottak, s hittak, hogy legalább Ránkon ha lehet látogassam meg őket; s elbúcsúzván tőlök az atyámmal haza felé megindultam. Hidas-Németibe ebédelni beszálván, Benyó János bátyámat ott találtuk, aki Tállyára s Mádra indult a szőlőibe. Ő ott beszédközben előhozta a Bekényéket, s az öreget igen nagyon dicsérte eszére és magyar emberségére nézve; a leányokat is hasonlóképen, hogy éni az öreg előtt kiváltképen igen nagy gráciában állok, s hogy a himeseimet mennyire becsüli Kati, s hogy midőn Kati nékie mutatta és tőle tudakozta, hogy találná ki, hogy ki csinálta? ő mindjárt megmondta, hogy azt más nem csinálhatta mint én, s a leány csak elpirulván, mindjárt gondolta, hogy esmerjük egymást. Ezeket s több e féleket beszélvén, említette, hogy vasárnap Nagyaluba fog menni Bekényékhez, s engemet is hitt: de én átallotam megígérkezni s zavarodásomban még köszönteni is elfelejtettem Katicskát. Annakutána az atyám hozzá ülén, ők engemet elhagytak s az atyámat csak Szántón, Benyot pedig többé nem is láthattam meg. Reggel esős idő után, napos melegebb, de szeles idő volt.

17. *Csütörtök.* Reggel elmentem Mihály bátyámhoz, de őtet otthon nem találván, s hallván, hogy Török Józsi az új feleségével együtt megérkezett, hozzá bementem s ott mulattam délig. Délután többnyire ezen jegyzéseimet irtam. Tiszta napos, de híves idő volt.

18. *Péntek.* Délig is, délután is többnyire Mihály bátyámnál és a luterános papnál mulattam. Voltam az atyámmal a külső kertben is. Szép tiszta melegebb idő volt. Estve Meczner Doktor jött hozzánk.

19. *Szombat.* Reggel elmentem Török Józsihoz, s vele együtt a pinczéjébe; ott beszéllette hogy hogy botlott ő a feleségébe, hogy az ipa 32 darab lovat ajándékozott neki, s hogy a jövő Restauráción szeretne ugyan Alszolgabíróvá lenni, de minthogy Rátkay Palival kelletik összejönnie, nem is próbál semmit, de Szobonya Antal ellen mindent el fog

követni, s nyilván bolondnak fogja deklarálni. A pinczéből visszamentünk hozzá, s ott mulattam délig. Délután be mentem Mihály bátyámhoz. Szép tiszta meleg idő volt.

20. *Vasárnap.* Reggel templomba mentem. Ebéd után az atyámmal és Veizerrel együtt elmentünk Kérbe Bárczy Ferenczékhez. Ott voltak: Darvas Józsefné, Bárczay József feleségestől, Bárczay Miska és Andris; Kovács Ferencz és Bukovics Laczi, s ezek mindnyájan olyan parázna beszédeket tettek, hogy én azokon az aszonyokon nagyon csudálkoztam, hogy hogy hallgathatták. Estve felé haza jöttünk; a kis Karsa Erzsi volt nálunk. Borongós esős idő volt. Délután egy kis jég is esett és az ég nagyon zengett.

21. *Hétfőn.* Reggel elmentem a káplánhoz s ott mulattam 10-ig. Akkor a kertbe mentem s Óváry Pistát előtalálván, őtet is elvittem magammal, de a kertben senki se levén haza jöttünk. Délben az atyám haza jövén, s ő az uraság majorjában, a hol úri szék tartatott, hivatalos levén, engemet is le vitt ebédre. Ott voltak: Butykay, Meczner Doktor, Bárczay szolgabíró, Szabó Károly, Kovács Ferencz, Horváth bátyám és Veizer. Ebéd után mintegy 4 óráig az ottan folyó dolgokat hallgattuk. Azután az atyámmal Török Andrishoz mentünk. Meleg tiszta idő volt.

22. *Kedden.* Délig ezen jegyzéseimet irkáltam. Délután betértem Szúnyogh Ferihez, a ki épen haza készült, minthogy pedig Szúnyogh tegnap nálunk hálván megigérttem nékie, hogy vagy egyszer elmegyek Tengerre s körül nézegetvén a régi leveleiket, egy genealogica tabellát fogok nékie készíteni; erővel azon volt, hogy most teljesítem azon ígéretemet, s az atyámtól is el kérvén, felültünk, s rövid idő alatt Tengeren termettünk; itt Józsit otthon nem találtuk, minthogy Miskolczra járt étellel, hanem csak Samut és Tercsit onnan kísértálunk a szőlőbe. Feri menet beszélte, hogy Tengernek egy negyedrészt már ő birja, Szilágyitól vette meg s most egy negyedrésze, a Lónyay Jánosé is eladó levén, a mint Samu bátyám jelentette nékie, azt is alkalmasint megveszi, mert már csak 1000 ezüst forint akadály van közöttük. Ő 7000-et ígért és 8000-et kérnek. A szőlőből haza jövén már akkor Józsit is és Borcsa húgát is otthon találtuk, s beszélgetéssel töltöttük az estvét. Igen szép meleg idő volt.

23. *Szerdán.* Reggel Eszti testvére is haza jött Józsinak; mi pedig a levelek olvasásához fogván, egész délelőtt s délután is egy darabig azt olvassgattuk. Akkor Farkas Antal feleségével s mostoha leányával Szemere Esztivel csak gyalog Baktáról megérkezvén, s én Szúnyoghék által nékiek bemutatattván, velük töltöttük az időt 6 óráig. Amikor ezek hazafelé elindultak, mi megígértvén Farkasnak, hogy holnap reggel alkalmasint által megyünk hozzá s együtt elmegyünk Vajdára. De alig indultak el, s a nagy zápor mindjárt előfogta őket. Mi azután estig az esőt néztük s pipázzgattunk. Reggel szép tiszta; délután esős idő volt.

CZÉKUS LÁSZLÓ.

